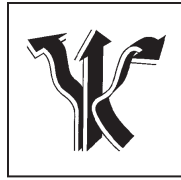

Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО "Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління"
Всеукраїнська Академія наук публічного управління

МАУП

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
"Українське суспільство: контури інновацій"
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП "Видавничий дім "Персонал"
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

*М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Карбовська Любов Олександрівна Формування маркетингової стратегії підприємства – перевізника вантажів.....	165
Кобрицький Всеволод В'ячеславович Оптимізація навчальних програм і планів підготовки майбутніх менеджерів міжнародного туризму.....	168
Козакевич Ірина Олегівна Перспективи суспільно-політичного розвитку в Україні через призму франкфуртської критичної теорії	171
Козлова Алла Іванівна Напрями активізації інноваційної діяльності в Україні.....	174
Колпаков Віктор Михайлович Мышление как ведущий фактор инновационного развития украинского общества	177
Костюк Тетяна Олександрівна Алгоритм розв'язання системної політичної кризи задля побудови конкурентоспроможної соціально-політичної держави Україна	181
Кулієва Катерина Зіядівна Взаємозв'язок оцінки ефективності соціального управління і цінностей як методологічна проблема	183
Лисенко Сергій Олексійович Положення основних галузей права щодо інформаційної безпеки підприємств в Україні.....	186
Лісовська Юлія Петрівна Концепція превентивних заходів в системі інформаційної безпеки України: адміністративно-правовий аспект	189
Масловська Олена Миколаївна Історичні передумови становлення політичного консенсусу у процесі формування дієздатної моделі культури парламентської діяльності.....	192
Медвідь Федір Михайлович, Твердохліб Анатолій Іванович, Шевчук Поліна Олександрівна, Чорний Едуард Володимирович Місцевий суд як основна ланка системи судів загальної юрисдикції	195
Михайлюк Інна Володимирівна Порівняльний аналіз результатів сформованості діалогічної компетентності майбутніх психологів.....	198
Міхатуліна Олена Миколаївна, Селевич Тетяна Олександрівна Юридична відповідальність за порушення прав на винахід	202
Нельга Тетяна Олександрівна Творчість у вільний час: праця чи самореалізація?	205
Нич Тамара Володимирівна Соціальний діалог як інноваційний ресурс розвитку суспільства	207
Новальська Надія Іванівна Ключові показники діяльності як інструмент узгодження цілей та оцінки результативності функціонування підприємства.....	209
Ольшанська Олена Петрівна, Мороз-Ольшанська Надія Володимирівна Соціокультурне значення сучасних масових видовищ в Україні	212

СОЦІОКУЛЬТУРНЕ ЗНАЧЕННЯ СУЧАСНИХ МАСОВИХ ВИДОВИЩ В УКРАЇНІ

Соціокультурне значення масових видовищ пов'язане з тим, що видовища майже завжди відповідали потребам утвердження домінуючим соціополітичним та соціокультурним цінностям відповідної епохи. Згадки про видовища, як спосіб впливу на суспільство за допомогою культури, відомі з ранніх часів. Дослідженням ролі видовищ в історії цивілізацій, описуючи видовища Стародавнього Риму, Стародавньої Греції ітд., займалися такі науковці як В. М. Брабіч, Дж. Р. Браун, К. Жигульський, Т. С. Плетнева. Аналізуючи описи видовищ Стародавнього Єгипту чи Риму, можна побачити які цілі переслідували автори видовищ. Наприклад, в Стародавньому Римі задля досягнення влади особи, які бажали зайняти високі державні пости, організовували видовища для публічності. Видовища також розкривають там міфологічне світосприйняття того часу та їх сакральне значення для суспільства [7, 8].

Аналізуючи соціокультурне значення сучасних масових видовищ на Україна треба звернутися до їх історії. Важливим є те, що сучасні масові видовища в переважній більшості походять з народних свят і обрядів. Система цінностей українського народу дуже широка і одним з її елементів є обрядовість. Як виразний елемент світогляду культури, обряди українців в продовж цілої історії зазнавали гострого ідеологічного напору, заборон і переслідувань. Правдиве значення обрядів, свят і видовищ, глибина їхньої соціокультурної функції змінювалася, їхня роль зменшувалася і збільшувалася під впливом язичницької, потім християнської і комуністичної (атеїстичної) ідеології. Внесення нових видовищ, запозичених (з християнської Візантії, революційної Франції і т. д.) чи штучно створених, увійшло в спонтанний процес еволюції народних видовищ, формуючи цим новий світогляд сучасних українців, а також сучасні масові видовища. Тепер, коли Україна виходить з періоду довгої бездержавності, їхнє соціокультурне значення відіграє особливу роль [1, 26–30; 2, 3].

Розглядаючи видовища в історичному розрізі, можемо проаналізувати як з'являлося перше значення — соціальне і сакральне, в язичницьких часах на Україні-Русі, після Хрещення, а потім в часах атеїзму. Язичницькі видовища, які відбувалися на території України, тісно пов'язані з сільськогосподарським характером життя суспільства. Первісна людина ще добре не розрізняла, що “належить” до неї, а що — до оточуючого її світу. Тому людина сприймала світ так само, як і самого себе, і себе — як оточуючу її природу. Матеріальний світ сприймався як живий, такий, що може відчувати і мислити. В своїх видовищах люди намагалися контактувати з природою і матеріальним світом, звертаючись до нього, як до живого елементу, іншої людини. Після довгої боротьби язичництва з християнством і перемоги останнього, в обрядовості та видовищах українців з'явилися імпортовані церквою обряди, і зв'язані з ними видовища (в тому числі — літургія). Такі обряди та видовища були тісно пов'язані

з попередніми язичницькими, хоча і зі зміненою ідеологічною наповненістю. Соціокультурне значення язичницьких видовищ зазнало найбільшого впливу, ввело нову символіку, постаті та атрибути. Найважливішим елементом християнських видовищ було їхнє сакральне значення і його вплив на українців [1, 26–30; 6].

Згідно з марксистською системою цінностей, всі релігійні та народні видовища сприймалися як пережитки минулого в свідомості людей і їх називали як архаїчні, пережиті та неактивні елементи побуту. З часом значення видовищ як “суспільних механізмів впливу” почали використовувати до соціалізації та комунізму. Система почала “перетворювати” старі видовища і творити нові, власні. Нові комуністичні видовища були направлені на звичайні їхні функції — утримувати та укорінювати нові норми суспільного життя, представлені в новій ідеологічній позиції [7].

Відродження класичних (християнсько-язичницьких) українських видовищ починається з отриманням Україною її незалежності та розпадом СРСР. Історичні події стали приводом до радикальної зміни в соціокультурній сфері, розпочався спонтанний процес відродження традиційних свят і видовищ. Першими стали видовища, які мали в собі сакральне, християнське значення. Згодом почалося відродження видовищ, пов’язаних з українською державністю (День Конституції, День Незалежності України і т. д.). На жаль, до сьогоднішнього дня в подібних заходах використовується цілий ланцюг елементів, які беруть своє коріння з радянських часів. В свій час вони були штучно створені і мали на меті ідеологічну задачу впливу на суспільство. Сьогодні ж варто використовувати нову символіку та обрядово-видовищні елементи. Наприклад, замість використовувати радянську військову символіку і видовищні процедури, почерпнути з історії України традиції і видовища з часів Запорізької Січі чи Петлюри, удосконаливши і модернізуючи їх, наповнюючи сучасною українською ідеологією національної гідності, вірності та щирості, а також інших важливих на сьогоднішній день соціокультурних цінностей [1, 26–30; 4].

Джерела

1. Гаєвська Т. І. Обряд — як соціокультурний феномен. / Т. І. Гаєвська // Питання культурології: Збірник наукових статей. Вип. 20 / Київський національний університет культури і мистецтв. — К., 2004. — С. 26–30.
2. Widowisko-teatr-dramat. Podręcznik dla studentów kulturoznawstwa., pod red. Ewy Wąchockiej, Wyd. Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2014.
3. Antropologia widowisk. Zagadnienia i wybór tekstów., pod red. L. Kolankiewicza, Wyd. Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 2005.
4. Teatr masowy — teatr dla mas., pod red. M. Leyko, Uniwersytet Łódzki Wydawnictwo, Łódź 2011.
5. Брабич В. М., Плетнева Т. С. Зрелища Древнего мира / В. М. Брабич, Т. С. Плетнева. — Л.: Искусство, 1977, 80 с.
6. Готовский Е. От Бедного Театра к Искусству-проводнику. / Е. Готовский / Перев. с польск., составл. вступит. ст. и примеч. Н. Башинджагян. — М.: Артист. Режиссер. Театр, 2003. 351 с.
7. Жигульский К. Праздник и культура. Праздники старые и новые / К. Жигульский. — М.: Прогресс, 1985. 335 с.
8. Винничук Л. Люди, нравы и обычаи Древней Греции и Рима. / Л. Винничук / Пер. с польск. В. К. Ронина. — М.: Высшая школа, 1988. — 496 с.: ил. — Пер. изд.: Winniczuk L. Ludzie, zwyczaje, obyczaje starożytnej Grecji i Rzymu. Państwowe Wydawnictwo Naukowe. Polska, Warszawa, 1983.